

ชั่วโคตรข้าพเจ้า

My Generation

โดย สมพงษ์ สารทรัพย์
By Sompong Sarasap

๗ - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ / 7th - 31st May 2011

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์
THE NATIONAL GALLERY, BANGKOK

ชั่วโคตรข้าพเจ้า

My Generation

โดย สมพงษ์ สารทรัพย์
By Sompong Sarasap

Rama IX Art Museum Foundation

๗ - ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๔ / 7th - 31st May 2011

พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์
THE NATIONAL GALLERY, BANGKOK

อันิส / ANISLET, Oil on Canvas, 110 x 110 cm, 1981

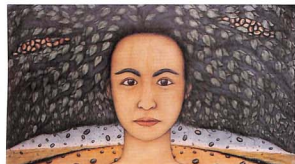
Rama IX Art Museum Foundation

นิวโคตรข้าพเจ้า

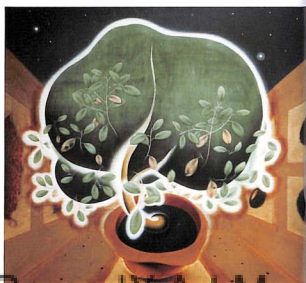

No. 1 FATHER, Oil on Canvas, 100 x 150 cm, 1982

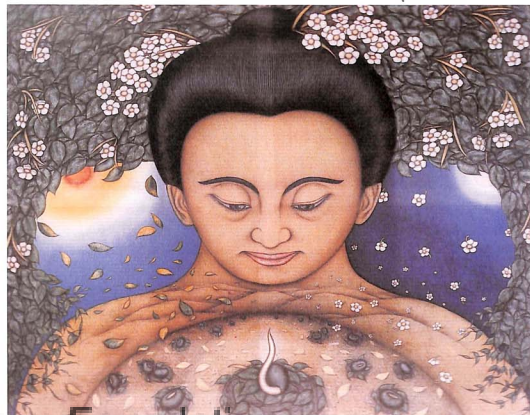
หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ เศรษฐกิจฝืดเคือง ผู้คนยากจน ยายอพยพครอบครัวใหญ่จากลำพูน มาเชียงราย ตามคำบอกเล่าถึงเชียงรายในความอุดมสมบูรณ์ของข้าวปลาอาหาร, ทรัพยากร ยายเป็นลูกเจ้าน้อยบุญพาดน ลำพูน กับแม่นางหม่อมคำ ตากก็มาจากคุ้มหลวงลำพูนใน ครอบครัวเลี้ยงช้าง แม่เกิดที่เชียงใหม่เป็นลูกสาวคนที่ ๒ ของพี่น้องสาว ๔ คน ปู่เป็นลูกพี่เลี้ยงชาวโคราช, นครราชสีมา ครอบครัวมีกิจการคาราวานเดินทางค้าขายไปทั่ว กรุงเทพฯ-อีสานเหนือ ย่าเป็นจีนแซ่คู อพยพหนีภัยตามครอบครัวจากเมืองจีนมาอยู่สองฝั่งแม่น้ำโขง ที่เวียงจันทน์ประเทศลาวและอำเภอท่าบ่อ จังหวัดหนองคาย, ประเทศไทย ปู่ได้พบกับย่าที่ท่าบ่อ เกิดพ่อเป็นลูกคนที่ ๒ ในพี่น้องหญิงชายทั้งหมด ๙ คน หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ปู่พาครอบครัวขึ้นเหนือ ค้าขายถึงเชียงคานแล้ว กลับมาลงหลักที่พะเยา และเชียงราย วัยหนุ่มพ่อได้เข้าทำงานบุกเบิกโครงการ

๑๒ ปิชาลัย / ZODIAC : Acrylic on Canvas, 120 x 140 cm, 1992 COLLECTION PRIVATE
 ๑๓ ปิชาลัย / WOMAN : Water Colour on Canvas, 75 x 120 cm, 1990

Rama IX Art Museum Foundation

๑๔ / MOTHER EARTH : Water Colour on Canvas, 147 x 177 cm, 1990

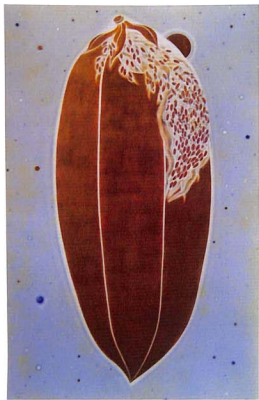
ศึกษา ปริญญาและแพทยเมือง บำรุงผู้คนเคลื่อนไหวอาศัยอยู่ไม่เข้า
 บำรุงผู้คนนอนตนอยู่ในเมือง ไม่มีอะไรชี้ให้เราดูได้ว่าอะไรจริง
 หรือหลอกลวง นำเรื่อหรือเป็นเพียงแนวภาพลวงตา สิทธิในการ
 รู้เห็นแสดงออก ถูกกับงำ เป็นความเงียบที่นำกลัว ไม่ความมืด
 หลายสิ่งถูกห้ามไม่ให้อ่านไม่ให้ฟังไม่ให้รู้ ไม่เว้นกับชุมชนชนบท
 บ้านแล้ว และพื้นที่โดยรอบ บ้านเพื่อนบางสวนแปรเปลี่ยน
 เป็นเขตสิริสุข ไม่ปลอดภัย ยุคสมัยที่ผลงานศิลปะกรรมถูกตีค่า
 ตามถึงคุณค่า เช่นกันกับคุณค่าของความเป็นอยู่ของมนุษย์ การ
 เป็นคนไทย และความเป็นไทย ผมคิดถึงตัวเอง ผมคิดถึงความเป็น
 เป็นตัวของตัวเอง และอิสระภาพที่พ้นจากการถูกรบงำ ภาพ
 พวงมาลัยที่เห็นเขียวแห่ง แสงอยู่ทุกมุมสี่แยกข้างถนนในเมือง
 สะท้อนใจ เหมือนความหอมสดชื่นชีวิตใหญ่กว้างซึ่งไปกับ
 ความรื่นเริงชัดแจ้ง ไม่น่าไว้วางใจ แม้แต่เพื่อนในมหาวิทยาลัย
 หรือใครๆ ผู้คนดูบางอย แสงแยงถึงจิตใจคนกัน ภาพเขมกลัด

กลัดกระดาศสีแดง, สีเหลือง, ถูก-ผิด และเหตุที่ซับซ้อน เป็นภาพอิสระของผู้คนบนคอก ผู้พลมี พอย์พอกัน ไม่ร้ายว ไม่ยากจน
 ภายในของภาพถูกจองจำตีตรา ทั้งจากคติ, อคติของตัวเองและไม่กระตือรือร้น ไม่รีบเร่ง ผู้คนมีความสุขกับวิถีชีวิตในธรรมชาติ
 สังคม ผมยึดจิตใจในความซับซ้อนของสังคมเมือง และอาลัยเปรียบง่าย ผมได้เห็นพระจันทร์ที่สวยที่สุดที่นี่ สถานที่ที่มีกระตือรือร้น
 ความเรียบง่ายของอดีต ความขัดแย้งแตกต่างสร้างความสุขอันอบอุ่น ผู้คนมากล้นน้ำใจ เด็กๆบริสุทธิ์ ดินตัวพร้อมเรียนรู้
 มั่งใจจนรู้สึกถึงความเศร้า รอเวลา รอให้ได้เรียนรู้จนจะได้กลับสู่ธรรมชาติ สถานที่อันเป็นที่พำนัก หลังจากการแก่งแย่งแข่งขัน

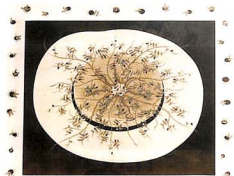
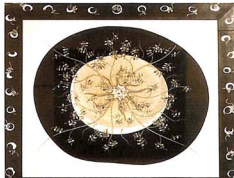
ไร้พันธนาการ สถานที่ให้คำตอบต่อความหมายแห่งชีวิต ตัวตน
 กลัดบ้าน ปี ๒๐๒๒ หลังจากสำเร็จการศึกษาได้ไม่นาน ผู้คน และสังคม สลายความคับคั่ง ชมชื่นใจ จนรู้สึกได้ถึงความเป็น
 ตัดสินใจกลับบ้าน ผมเดินทางท่องเที่ยวตามหาอดีต พบเพื่อสงบ ชีวิตเหมือนถูกปลดปล่อยล่องลอย ปิติ ผมเริ่มร่างภาพ
 ข้ามห้วยข้ามคอก เข้าป่าเขา ใช้ชีวิตอิสระ ยากไปไหน ไปอยู่เขียนภาพทุกกระพริบ, เมล็ดพันธุ์, ผม, ต้นไม้ บนแผ่นดิน ในลักษณะ
 จะทำอะไร ทำ เวลาในแต่ละวันเหมือนการเก็บเกี่ยวสิ่งที่สูญเสียไปของชาวไทยที่มีเส้นสีในระนาบแนวนอน แล้วเริ่มวาง
 ไปกับการที่ออกจากไปกับการศึกษาเล่าเรียน ผมได้เห็นภาพเรียบง่ายของความอุดมสมบูรณ์ของชีวิตและธรรมชาติ ด้วยสี
 ตัวเอง สิ่งแวดล้อม สังคมและผู้คนเปลี่ยนแปลง หลายสิ่งหล่น น้ำบนผ้าใบแล้วเคลือบด้วยตัววานิชเคลือบสีน้ำมัน ผลงานชุดนี้
 อย่างเปลี่ยนแปลง และกำลังจะเปลี่ยนแปลง เปลี่ยนไปตามแ น้บนผ้าใบแล้วเคลือบด้วยตัววานิชเคลือบสีน้ำมัน ผลงานชุดนี้
 ทางของถนนและเสาไฟฟ้า สูดปลายทางของถนน ผมได้เห็นสี

แห่งชาติไม่เปิดใจไป
 ปี ๒๕๓๑ ผมรวบรวมผลงานชุดเขมกลัด-พวงมาลัย แสดงงาน
 เดียวครั้งแรกที่สถาบันเกอเธ่, กรุงเทพฯ
 ปี ๒๕๓๕ ผมรวบรวมผลงานชุดแม่, เมล็ดพันธุ์, ต้นไม้แสดง
 งานเดี่ยวครั้งที่สองที่ ดิ อาร์ทิส แกลเลอรี่, กรุงเทพฯ
 ปี ๒๕๔๓ ผมแสดงงานเดี่ยวครั้งที่ ๕ ที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ
 ชาติหอศิลป์ กรุงเทพฯ เป็นการแสดงที่สำคัญครั้งหนึ่ง กับผลงาน
 ชุดเมล็ดข้าว จากการล่มสลายของสถาบันการเงินการธนาคารของ
 ประเทศไทย บริษัทข้าวค้าล้มละลาย ผู้คนตกงาน ยากจน ผมคิด
 ถึงความเป็นไทย ดิดถึงเมล็ดข้าวที่เรากินทุกเช้า-เย็น คนไทยไม่ว่าจะ
 ไปอยู่ใน ณ ที่แห่งใดในโลก ยังคงกินข้าว ยากปลูกข้าว พื้นที่ทุ่งนา
 มีน้ำ มีคนไทย ย่อมมีข้าว ในยายากจน เมล็ดข้าวมีค่าดังทองคำ
 คนไทยที่ตระหนักถึงความเป็นไทย ย่อมมีคุณค่ายิ่งกว่าทรัพย์สิน
 สิ่งอื่นใด ผลจากการแสดงนิทรรศการศิลปะกรรมครั้งนี้ ทำให้ผมได้

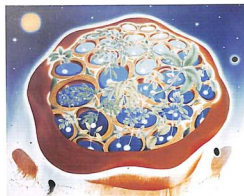
ปี ๒๕๓๑ ผมรวบรวมผลงานชุดเขมกลัด-พวงมาลัย แสดงงาน
 เดียวครั้งแรกที่สถาบันเกอเธ่, กรุงเทพฯ
 ปี ๒๕๓๕ ผมรวบรวมผลงานชุดแม่, เมล็ดพันธุ์, ต้นไม้แสดง
 งานเดี่ยวครั้งที่สองที่ ดิ อาร์ทิส แกลเลอรี่, กรุงเทพฯ
 ปี ๒๕๔๓ ผมแสดงงานเดี่ยวครั้งที่ ๕ ที่พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ
 ชาติหอศิลป์ กรุงเทพฯ เป็นการแสดงที่สำคัญครั้งหนึ่ง กับผลงาน
 ชุดเมล็ดข้าว จากการล่มสลายของสถาบันการเงินการธนาคารของ
 ประเทศไทย บริษัทข้าวค้าล้มละลาย ผู้คนตกงาน ยากจน ผมคิด
 ถึงความเป็นไทย ดิดถึงเมล็ดข้าวที่เรากินทุกเช้า-เย็น คนไทยไม่ว่าจะ
 ไปอยู่ใน ณ ที่แห่งใดในโลก ยังคงกินข้าว ยากปลูกข้าว พื้นที่ทุ่งนา
 มีน้ำ มีคนไทย ย่อมมีข้าว ในยายากจน เมล็ดข้าวมีค่าดังทองคำ
 คนไทยที่ตระหนักถึงความเป็นไทย ย่อมมีคุณค่ายิ่งกว่าทรัพย์สิน
 สิ่งอื่นใด ผลจากการแสดงนิทรรศการศิลปะกรรมครั้งนี้ ทำให้ผมได้

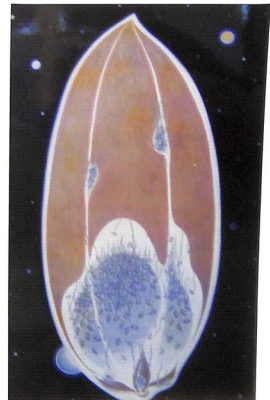
พันปีบนฟ้า / 100 IS 1, Acrylic on Canvas, 120 x 200 cm, 1998

Rama IX Art Museum Foundation

Secrets / 100 IS 100, Acrylic on Canvas, 120 x 200 cm, 1998

พันปีบนฟ้า / 100 IS 100, Acrylic on Canvas, 120 x 200 cm, 1998

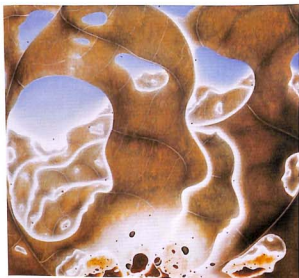
รับเชิญไปแสดงผลงานเดี่ยวครั้งแรกในต่างประเทศ โดยการจัดของมูลนิธิศิลปะไทยที่กรุงฮัมบูร์ก เยอรมนี และประเทศสหรัฐอเมริกาโดยการจัดการของ คุณRichard Painter เจ้าของแกลเลอรี ผู้ออกทุนค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมดตลอดการเดินทาง ชนส่งผลงานและที่พัก จากประเทศเยอรมนีให้ดูเห็นโลกศิลปะในมุมกว้าง จากหอศิลป์แกลเลอรีที่มีชื่อเสียงของโลก ทำให้ผมรู้จักตัวเองดีขึ้น ได้เห็นตัวเองกับภาพผู้คนและวัฒนธรรมไทยเป็นอยู่ในตัวผม ได้เห็นตัวเองแปลกแยกอิสระจากผู้คนในที่ต่างๆของโลก วัฒนธรรมที่เป็นอยู่กับตัวตน และผลงานศิลปะที่มีกลิ่นอายของความเป็นไทยสำคัญยิ่งกับการเป็นและมีอยู่ของตัวตน รวมถึงการสร้างสรรคความซบซึ้งและความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ถูกปลูกต้นเปิดเผย เกิดความรักและหวงแหนในสิ่งต่างๆ ภาพวาดอาวรามและพระบรมมหาราชวังเปรียบดั่งแดนสวรรค์ที่น่าอัศจรรย์ ไม่มีที่

แห่งไหนในโลกอีกแล้วที่จะทำให้เราถึงความอบอุ่นเป็นกันเองปัจจุบัน

ปี ๒๕๔๔ ผมนำความรู้จากประสบการณ์ที่ได้พบปะศิลปิน ศิลปกรรมในที่ต่างๆในต่างแดน เปิดแกลเลอรีนายอารัตซึ่งทำงานศิลปะไปทั่วๆ ผมเขียนรูปไปเพื่ออะไร? คำถามนี้อาจเขียนโดยตั้งใจให้เป็นพื้นที่เปิด เป็นหน้าต่างแลกเปลี่ยนศิลปะศิลปะของชุมชนกับภูมิภาคต่างๆ ทั้งส่วนกลางกรุงเทพฯและนั้นเกิดจากการถามจากตัวเอง เด็กทุกคนทำงานศิลปะออกมาชาติ เปิดโอกาสให้ศิลปินท้องถิ่นเชื่อมต่อกับความคิดของตน ด้วยความสุข เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทุกคนต่างสร้างสรรค์ผลงานเพื่อต่อคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง เพื่อศึกษาเรียนรู้ตัวเองในรากแสดงตัวตน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ผมมีความสุข และวัฒนธรรม กับศิลปกรรมแตกต่างกันที่หลายเข้ามามีต่อเนื่องจากทั้งพอใจกับการที่ได้ถ่ายทอดอารมณ์, ความคิด, ความรู้สึกของแสดงวัฒนธรรมโลก, โลกาภิวัตน์ โดยจัดกิจกรรม จัดแสดงนิทรรศการผ่านไปกับผลงานศิลปะ และที่สำคัญผมได้สำนึกว่าศิลปะการศิลปกรรมของศิลปินท้องถิ่น, ศิลปินไทย, และศิลปินชาวตือหน่าที่ เป็นหน้าที่ทำให้ชีวิตที่ได้เกิดมามีคุณค่า เราเกิดมาชาติมนุษยชาติต่อเนื่องทุกปีประมาณ 10 ครั้งต่อปีจนถึงปัจจุบัน เราใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่ออะไร? ได้รับคำตอบแล้วกับผลงานศิลปะ ผลงานศิลปะปัจจุบันกับการเป็นมา ในภาพหน้า, ช่วงวัย

เมื่อมารวม ๓๐ ปี ปัจจุบันที่เขียนรายละเอียดภาพในไม้ห่างไกลต่อวันเหมือนเช่นอดีต เช่นกับกับเขียนรายละเอียด, อออง, บักกัก, นีวอชรี หรือเมืองอื่นใดในที่ต่างๆของโลก ที่ผ่านมามีงานเขียนรูปไปเพื่ออะไร? คำถามนี้อาจเขียนโดยตั้งใจให้เป็นพื้นที่เปิด เป็นหน้าต่างแลกเปลี่ยนศิลปะศิลปะของชุมชนกับภูมิภาคต่างๆ ทั้งส่วนกลางกรุงเทพฯและนั้นเกิดจากการถามจากตัวเอง เด็กทุกคนทำงานศิลปะออกมาชาติ เปิดโอกาสให้ศิลปินท้องถิ่นเชื่อมต่อกับความคิดของตน ด้วยความสุข เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ทุกคนต่างสร้างสรรค์ผลงานเพื่อต่อคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง เพื่อศึกษาเรียนรู้ตัวเองในรากแสดงตัวตน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ผมมีความสุข และวัฒนธรรม กับศิลปกรรมแตกต่างกันที่หลายเข้ามามีต่อเนื่องจากทั้งพอใจกับการที่ได้ถ่ายทอดอารมณ์, ความคิด, ความรู้สึกของแสดงวัฒนธรรมโลก, โลกาภิวัตน์ โดยจัดกิจกรรม จัดแสดงนิทรรศการผ่านไปกับผลงานศิลปะ และที่สำคัญผมได้สำนึกว่าศิลปะการศิลปกรรมของศิลปินท้องถิ่น, ศิลปินไทย, และศิลปินชาวตือหน่าที่ เป็นหน้าที่ทำให้ชีวิตที่ได้เกิดมามีคุณค่า เราเกิดมาชาติมนุษยชาติต่อเนื่องทุกปีประมาณ 10 ครั้งต่อปีจนถึงปัจจุบัน เราใช้ชีวิตอยู่ต่อไปเพื่ออะไร? ได้รับคำตอบแล้วกับผลงานศิลปะ ผลงานศิลปะปัจจุบันกับการเป็นมา ในภาพหน้า, ช่วงวัย

ที่ได้รู้ได้เห็น ในช่วงชีวิตหนึ่ง ของข้าพเจ้า ในชีวิตครอบครัวข้าพเจ้า ตลอดในช่วงชีวิตวัยของพวกเราที่มีความจริงปรากฏเป็นจริงเฉพาะกับคนๆหนึ่งเท่านั้น ยุคสมัยหนึ่งมีความเป็นจริงได้เฉพาะกับคนในยุคสมัยหนึ่งเพียงเท่านั้น แต่ในความจริงของการที่ได้เกิดเป็นคนของทุกคนในทุกยุค, ทุกสมัย ไม่แตกต่างกัน มีโลก มีigre มีนวล ทุกคนมีโลก มีแต่ มีเจ็บ มีชราตายจากกันไปเหมือนกัน คนในทุกยุค ทุกสมัย ทุกพื้นที่บนโลกยังคงเป็นคนอยู่เสมอ ยังคงบริสุทธิ์ เกิดขึ้นมาใหม่อยู่เสมอคุณค่าของคนอยู่กับการได้ส่งถ่ายประสบการณ์ จากสิ่งที่ได้รับมาจากรบพรชน และจากความจริงที่ตนประสบตรงกันยุคสมัย สืบส่งต่อไปให้ลูกหลาน คนเราทุกคนมีชีวิตอยู่ใน ๓ ช่วงวัย คือ ๑. เป็นอยู่กับสิ่งที่ได้รับมาจากรบพรชน จากการเป็นคนที่ได้เกิดมาเป็นลูกหลานของครอบครัว ๒. เป็นอยู่กับสิ่งที่ได้เป็นไปตามยุคสมัย

THE HABITAT 1 , Acrylic, Soil, Seeds on Canvas, 115x 120 cm, 2002

THE HABITAT 2 , Acrylic, Soil, Seeds on Canvas, 115x 120 cm, 2002

My Generation

Raina IX Art Museum Foundation

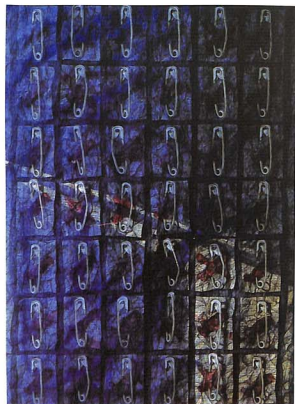
8166 / GRANDMOTHER , Oil on Canvas, 100 x 200 cm, 1982

ในประสบการณ์ตรงเฉพาะของบุคคล กับการเรียนรู้ เติบโตเป็น
ผู้ใหญ่มีตัวตน มีหน้าที่,ผลงาน ๓.เป็นอยู่ กับสิ่งที่ เป็นปัญญา
เมื่อมากวัย ได้รู้เห็นสิ่งถูก, ผิด สามารถแยกแยะสิ่งที่, เสว บอกเล่า
สิ่งอันควร, ไม่สมควร ให้ใครได้รู้ ได้กระทำต่อไปคนเราในหนึ่ง
ชีวิตที่ได้เกิดมา ทุกคนได้เป็นเด็ก ทุกคนได้เป็นผู้ใหญ่ ทุกคนได้
แก่ชรา ทุกคนได้รับชีวิต ๓ ช่วงวัย สืบชั่วโคตร จากปู่ถึงหลาน
จากหลานเป็นปู่สืบต่อไปถึงหลาน ความจริงในจุดเล็ก ๆ สามารถ
บอกเล่าได้ถึงความกว้างใหญ่ของจักรวาล จักรวาลกว้างใหญ่ก็
บอกเล่าการเป็นตัวตนของคนได้มากมาย, เล็กๆดังดวงดาวเป็นอนันต์

ศิลปกรรมของฝนถูกสร้างขึ้นมาจากความรักเพื่อรับใช้ตัวตน
และยุคสมัย คุณค่าแห่งศิลปกรรมหากจะมีก็เพื่อรับใช้ความหมายนี้
เพียงเท่านั้น

After the 1st World War

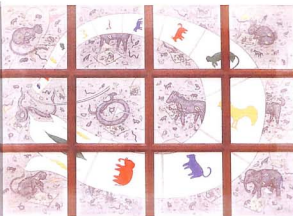
After the 1st World War, times were very tough and there were many poor people. My maternal grandmother and her big family moved from Lampoon to Chiangrai Province. They heard that Chiangrai had rice, fish, food, and abundant resources. My maternal grandmother was the daughter of the Prince Jao Noi Boonta of Lampoon, and Mrs. Nomkham. My maternal grandfather also came from Lampoon palace, from the family of a mahout. My mother was born in Chiangmai. She was the second of four daughters. My grandfather is the son of a Thai-Korad merchant from Nakornrachaseema province. His family had a caravan that traveled many places including Bangkok, North-East Thailand, and North of Thailand. My paternal grandmother is Chinese and her surname is Koo. Her family moved from China to the Mae Khong River (both sides) at Wiang-Jan, Lao and Amphur Thabo, Nong-Kai Province, Thailand. My paternal grandfather and grandmother met

พรหมมัย เมาโล / INTERNAL PICTURE 1988 ,Water Colour /Pencil on Paper, 76 x 110 cm.,1988
COLLECTION: ฅนใจดี

เทววิ / IN THE GARDEN , Water Colour on Canvas, 105. x 115 cm., 1994
COLLECTION: ฅนใจดี Surface

เทววิ / ON THE TREE , Water Colour on Canvas, 65. x 80 cm.,1997
COLLECTION: PRIVATE

เทววิ / REMAINS , Water Colour/Pencil on Paper, 78. x 110 cm., 1988
COLLECTION: ฅนใจดี

Rama IX Art Museum Foundation

at Tha-Bo. My father is the 2nd of 9 brothers and sisters. After the 2nd World War, my grandfather took his family to the North for his trade to Chiang-Tung, Myanmar, and then back to live at Payao and Chiangrai. As a young man, my father's work was developing the irrigation system at Maelao. This is where he met my mother. I was born at Overbrook Hospital in Chiangrai one early Monday morning on 19 June, 1961. I am the 2nd in a family of 4 brothers and sisters. We grew up in Maelao.

Maelao

Maelao in the past, was a railroad junction and a big market for merchants, and for exchanging commodities. My mother traded tobacco cigarettes, and my aunt traded "Miang." These local fermented tea leaves were sold retail and wholesale between Chiangrai, Phan, and Maesuary. I started primary school at Ban-Maelao school. In that time, my

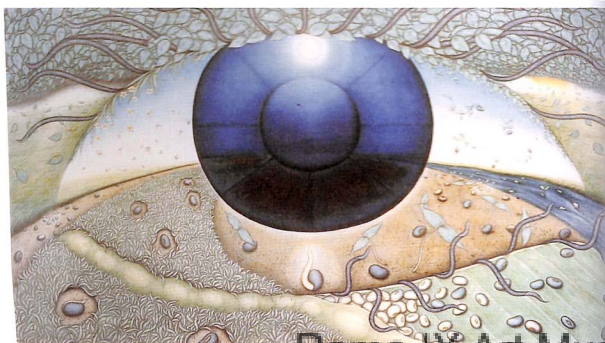
feeling was so great about living in the beautiful countryside, morning and every evening. After that, I journeyed to study in My village friends walked up to 5 kilometers to the school. At Chiangrai at Baansankong School, Samakkiwitayakom School and my friends' houses were around the school. On weekends, at graduated Mattayom 3. After that, I followed my sister and cousin holidays, I would travel around, walking and running across the ridge, rice-fields and river to meet my friends. We would shoot, catch fish, and find things in the forest. My childhood was simple to Bangkok. At that time, Chiangrai was very isolated from Bangkok, and Bangkok, the capital of Thailand, at that time was a long journey people in the poor villages were very cut-off from the big city, from Chiangrai. I would sleep for the 12 hour night journey. When was quiet and peaceful with no electricity, no public utilities, and I closed my eyes to sleep from the peaceful nature view of green few cars passing by. Transistor radios gave us news and songs, and indigo rice fields and forests, I opened them to buildings, cars, operas. Every day was like the day before. Every day the child crowded buses, and many people walking back and forth. would wait for the bus to bring medical supplies and movies. I attended Annruayisip Pranakom school and I started to paint from all looked forward to holidays like the annual winter festival, my feelings of loneliness, isolation, and unhappiness at the city life. There I had my first teacher who taught me technique, and I had access to art supplies and equipment. First I created a series of oil paintings of lotus ponds, lotus flowers, and local water huts.

By the time I graduated from Pratom 4, the town had electricity, a major road, and a big orange public bus that passed by every

These were very naive and basic. I just worked from my thoughts and memories of my childhood.

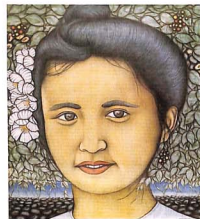
I passed the entrance exam and attended Srinakharinarawitroj Prasarnmitara University, and there I studied the theoretical basis of creating art work. The earliest paintings I did there were still narrating the same story of my life from the beginning: my father, mother, grandmother, and myself with small bells on my wrists (so my parents could find me). These were the primary elements and themes of my work. I was thinking, feeling and trying to express the blue atmosphere of missing my hometown and my people.

In 1983 I stopped oil painting and changed to drawing that showed how my spirit was influenced by politics and being pulled between socialism and capitalism. The events in Thailand on 14 October 1973 and 6 October 1976, resulted in the government infiltrating my life

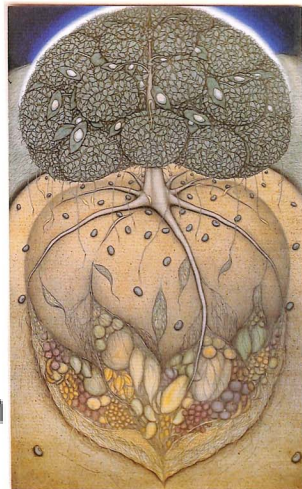

JIVANE / MOTHER'S EYE. Water Colour on Canvas, 147 x 230 cm, 1990
COLLECTION BANGKOK BANK

Rama IX Art Museum Foundation

JIVANE / THE IMMORTAL TREE. Water Colour on Canvas, 230 x 147 cm, 1991
COLLECTION SULARORN UNIVERSITY

JIVANE / THE IMMORTAL TREE. Water Colour on Canvas, 230 x 147 cm, 1991
COLLECTION SULARORN UNIVERSITY

as a student by suppressing books, ideas, and speech. It was a cold war, causing people to hide from each other on the left and the right, and not trusting anyone. Some people had to hide their beliefs, some hid in the jungle, and some hid in the city. Nothing showed the truth of what could be believed and what was a mirage. There was fearsome and criminal silence. My town of Maelao was deeply affected. My friends from a nearby village were living in a "pink zone" that was considered dangerous, so I could not see them. During that time, I asked myself about the worthiness, value and goodness of Thai people, and how to express it in my art. Where is my freedom from oppression and domination. I painted Lei of withered flowers. The Lei that are sold on every street corner in the city represented to me the aromatic and freshness of Thai life. My paintings of withered Lei flowers showed how this life was stolen by business, conflict, and distrust even between friends in the university. People became selfish, unkind and unhelpful to each

other. I created a series of paintings with a safety pin fastened to active, not rough - people who were happy living simple lives red and yellow paper, with check marks and X marks showing nature. I saw the most beautiful moon here. This was a place correct and incorrect personal, social, and political judgments that had warm huts, people full of sympathy, pure children eager I felt oppressed and sad in the complicated social life of the city study new things; a spiritual place with no competition, no fetters; and I deeply missed the simple life of the past. I was waiting to place to answer the meaning of life, ego, people, and society. graduate and go back home.

Back home

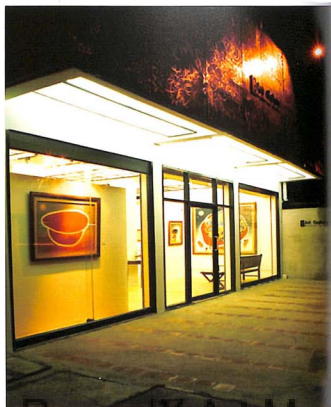
Not long after I graduated in 1984, I decided to go home, to trees on land in the free pattern of Thai tradition, with colors and to my past, meet my friends, cross a brook, cross a mountain, lines in one dimension to represent the simplicity of plentiful life the jungle, use the freedom in my life to go somewhere and do nature. I worked with water color on canvas finished by oil something. Time passed day by day, like harvesting lost things. This series received medals at the Bauloung competition of from my education. I saw the mental changes surrounding people Krungthep Bank 2 years in a row, and received a medal at the and social life. Many things changed along the road, like etc. National Art Competition. In 1988, I held my 1st solo exhibition of the Safety Pin-Wreath series at Goethe Institute in Bangkok.

In 1992, I held my 2nd solo exhibition of the Mother, Seeds, Trees series, at the Artists' Gallery in Bangkok.

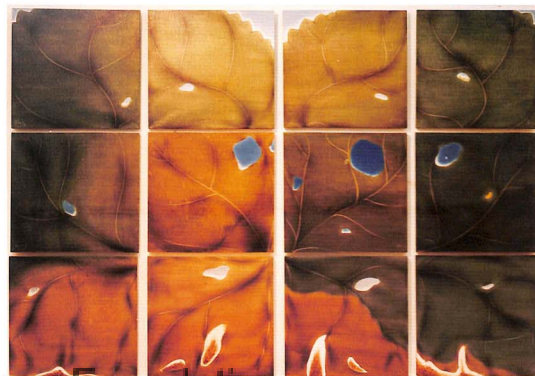
In 2000, I was invited to have my 5th solo exhibition at the National Gallery in Bangkok. It was an exhibition of paintings of rice seeds representing the result of the collapse of the Thailand financial institutions. Thailand banks, companies, and stores became insolvent. People were unemployed and poor. It reminded me of Thai life and I missed the rice seed that we ate every morning and evening. Everywhere in the world, Thai people still eat rice, and want to grow rice in the rice fields that have water. Have Thai people, must have rice. During hard times, Rice seed has value more than gold. Thai people realize that rice has worthiness more than any treasure. This exhibition resulted in my being invited to show abroad for the first time, by the Thai Art Foundation in Amsterdam,

ข้าว / RICE BASIN, Acrylic on Canvas, 120 x 150 cm, 1999
 飯碗 / RICE CUP, Acrylic on Canvas, 120 x 120 cm, 1998
 COLLECTION: ภาณุพงศ์, อนุชา

9 ART GALLERY 2003

untitled / UNTITLED , Acrylic.Sol on Canvas, 40 x 40 cm.(12 Pieces) 2003
 COLLECTION : ภาณุพงศ์ เกษม

Ramón IX Art Museum Foundation

My Thai spirit was awakened and I understood that I am ego, culture, and art work, with fragrant Thai essentials including creation, and pride of Thai spirit, born to love and possessive of everything Thai. Thai temples and the grand palace look like an amazing paradise, and no place else in the world makes me feel so intimately warm or has more splendid art value.

Now

At present, I've come home for 27 years, and painted for 30 years. Each human life there is the truth to be found by the individual. Now Chiangrai is not as far from Bangkok as it was in the past. Each era is the truth for each person, but in reality each era is in any other city in the world such as Tokyo, Hong Kong, Beijing, basically the same. Everybody has love, avarice, anger, loneliness; or New York. Why did I work as an artist in the past? What do everyone has to be born, become ill, get old, and die. This is the point for? These questions seem to be easy and nonsense, the same. People in every era, every age, every area in the world are serious questions to ask oneself. Even children do art work, still human, and always born pure. The worth of each human is

My Generation

inherited from the experience of their forefathers and from the experience and truth they send to next generation. Each person has 3 generations: 1. being like the previous generation from being born in a family; 2. being an individual with true experience and knowledge, growing up to be an adult, having duty and work; 3. Being older with more time in life, gaining wisdom and being intellectual, knowing truth from falseness, distinguishing between good and bad, and guiding people. Everyone lives in 3 generations: child, adult, and elderly. People in the one life, used to be children, everybody used to be an adult and everybody touches 3 generations, from grandfather to grandson. When the grandson becomes the grandfather the circle continues. The truth in the small point can tell the wideness of the universe. The infinity of the universe also tells the end of many humans, like the countless stars.

My art was created by love for service, for myself, and for this era. If art has any value, this is the only meaning.